SvenskaCanadaTidningen
Utgifven hvarje onsdag af
CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
525 Logan Avenue. Winnipeg, Man.
Telefon Garry 3174.

P. M. DAHL, Manager. NILS F:SON BROWN, Redaktör.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Helt år, efterskottsvis	1.50
Halft år, "	0.75
Helt år till Förenta Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år till Sverige	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöfva registreras, böra gjras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som ömskar sin adress ändrad, ombeds att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressläppen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 2 gånger, ... $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50
Förlofningsannonser, Gratulas, etc., 50c per gång å utrymme icke öfverstigande 1 tum, enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Onsdagen den 12 Januari, 1916

Vår bilaga.

Som vi förut omtalat, ämnar Svenska Canada-Tidningen utgifva en bilaga, närmare bestämdt en litterär bilaga, en gång i månaden. Den första bilagan medföljer nästa nummer, d. 19 januari, och blir åtta kvartsidor stor. Den kommer att innehålla valda artiklar i ämnen af allmänt intresse, intressanta berättelser, skämtbitar etc. etc. Vi tro oss därmed ha uppfylit en ganska utbredd önskan bland våra läsare att få mera förströelselitteratur i tidningen, hvilken litteratur vi med det begränsade utrymmet af åtta sidor hittills icke haft mycket rum för. Vi ligga äfven i underhandling med en svensk-canadensiska författare, hvilken besitter en ovanligt välskuren penna, och som blifvit synnerligen populär bland landsmännen genom sina artiklar, att till hvarje bilaga få en artikel af hans penna. Vi hoppas, att vi lyckas skaffa honom till ständig medarbetare.

På grund af postlagarna kunna vi icke sända denna bilaga såsom ett självständigt bihang till tidningen. Men vi hafva arrangerat det så, att hvarje läsare, som så önskar, kan göra bilagan till ett särskildt häfte och samla hela årgången utan att behöfva spara den öfriga delen af tidningen.

Vi hoppas, att våra läsare komma att uppskatta detta, och vår belöning för våra extra utgifter och arbete blir våra läsares belåtenhet.

Amerikanisering.

Vi taga oss friheten att här nedan in extenso återgifva en redaktionsartikel i Svenska Amerikanaren i Chicago — vi gratulera till den förståndiga namnförändringen — hvilken stod att läsa i dess första nummer för innevarande år. Vi göra detta desto hellre, som vi själfva ämnat behandla detta ämne och finna att Svenska Amerikanaren gifvit uttryck åt ungefär de tankar, vi tänkt i denna fråga. Vi vilja endast tillägga, att rutenernas i Manitoba till oförskämdhet gränsande anspråk i språkfrågan med liberalismens intåg i provinsen fått sin dödsstöt. Den gamla regimens försyndelser på detta område som på många andra verka väl ännu som Arbogaöl, men den dagen torde så småningom stunda, då märkena efter denna regim utplånats af den nya liberala regeringen. Men nu till artikeln i fråga:

"Canada har under senaste årtiondet emottagit ett stort antal invandrare från alla delar af Europa, på samma sätt som Förenta Staterna under ett par, tre årtionden längre. Det är särskildt de västra provinserna, som varit dessa invandrares mål. Canada erbjuder just inga goda tillfällen åt invandraren i städerna, emedan fabriksindustrierna ännu föga utvecklats i jämförelse med hvad förhållandet är här i landet. Det är egentligen endast dem som ämna slå sig på jordbruk Canada bereder några lysande utsikter.

Liksom här i landet ha de olika nationaliteterna, som kommit till Canada, visat en viss benägenhet att draga sig åt ett håll, att "klumpa sig", såsom någon kallat det. Det finns finska och norska och tyska och polska och svenska m. fl. settlements. I regeln har där skett som här i landet, att visserligen en hel del seder och bruk hemmafrån bibehållits och att äfven i hvardagslag, i alla händelser de äldre emellan, deras hemlandsspråk användts. Barnen ha dock snart nog tillägnat sig engelska språket i skolorna och betraktat det som sitt språk, äfven om de kunnat använda föräldrarnas.

Emellertid har canadiska styrelsen, i välförstådt syfte att draga invandrare till de stora obebygda sträckorna i västra provinserna, varit mer än tolerant gentemot vissa immigrantgrupper. Så t. ex. har på mer än ett ställe tillåtelse getts att i de publika skolorna undervisa på engelska och på det språk som är det bland befolkningen på platsen mera allmänt talade. Ja, det har t. o. m. händt att tillåtelse getts att helt och hållet utesluta engelska. Man har väl hoppats att dessa förhållanden skulle rätta sig själfva. Men så har ej skett. I stället har en tendens visat sig, som bekräftat den gamla satsen att ger man tiggaren en finger, vill han snart ha två, och får han två begär han hela handen.

Det är särskildt med de i Manitoba bosatta rutenerna, som man haft denna sorgliga erfarenhet. De fordra helt enkelt att deras språk skall betraktas som landets språk, hvad nu de områden beträffar, där de utgöra flertalet af befolkningen. Detta förefaller en begäran, som det är svårt förstå att den kunnat göras på fullt allvar, så oförskämd är den.

Det har t. o. m. tagits till orda i den rutenska pressen i Canada till försvar för nämnda begäran. Bland annat heter det, att rutenerna inom Manitoba äro så många, att de på grund af sin numerär ha rätt fordra att deras språk sättes framom engelska. Ett sådant argument faller på sin egen orimlighet. Om den ena eller andra nationalitetens numerär skulle få vara bestämmande i berörda afseende, hur komme det då att se ut t. ex. här i Chicago? Olika språk i hvartenda ward blefve följden — ett olidligt sammelsurium.

Det är just denna fara, nämligen att vissa sydeuropeiska invandrare skulle för envist motsätta sig amerikaniserings-processen, som kommit så många här i landet att yrka på skärpta bestämmelser för invandringen, för att på så vis inskränka den för hastigt växande invandringsströmmen från Sydeuropa. Ju okunnigare en person är, dess längre håller han fast vid det gamla. Mycket af det gamla kan vara bra, men det kräfves af oss som invandra att i väsentlig mån rätta oss efter det nya hemmets förhållanden, d. v. s. bli amerikaniserad. Det är lika mycket en plikt som det är till vår nytta."

En svensk militärs betraktelser rörande kriget.

Generallöjtnanten frih. Carl Ericson, en af Sveriges främste militärer, har utgifvit en broschyr som kallas Några allvarliga betraktelser i dessa allvarliga tider. Den har redan frammanat invändningar i den tyskvänliga svenska pressen. Hittills ha de främst tagit sikte på det ledsamma i att en så ansedd man, hög militär dessutom, ger stöd åt den riktning som icke kan medge att en blind tyskentusiasm a la Hedin är oskiljaktig från en svensk patriotisk uppfattning. Den ärade författaren får vara glad om han inte så småningom blir behandlad som "landsförrädare" på grund af sina frimodiga yttranden, som dock i själfva verket ingenting innehålla som icke hvilken som hälst opartisk svensk kan skrifva under.

Författaren börjar med att reagera mot den svenska känslosvallning som kommit därhän att det "ej anses vara rätt anständigt af en god svensk att hysa sympatier icke blott för tyskar, utan äfven för något annat af de stridande folket". Frih. Ericson förstår mycket väl beundran för den samlade kraft och det lugna allvar som det tyska folket utvecklar. Men han kan inte annat se än att också det franska presterar en offervillighet som bör inge respekt och det engelska är ju också ett ganska kraftigt folk med lefvande självbevarelseinstinkt. Författaren finner det upprörande och stridande mot folkrättens enkaste bud, när tyskarna torpedera engelska handelsfartyg och låta besättningar och passagerare gå till bottnen. Rörande det engelska "utsvältningskriget" mot Tyskland yttrar han följande:

Att för denna åtgärd vilja stämpla engelsmännen såsom grymma är oberättigat. Det gifves knappast någon krigisk handling, förutom striden själf, som blifvit allmännare använd än sträfvandet att förhålla sin motståndare förnödenheter af alla slag och därvid i främsta rummet lifsförnödenheter. De medel som härför användas äro blockad af hela landet eller af vissa trakter från vare sig sjö- eller landsidan och vid belägringar inneslutning. Någon erinran mot det fullt berättigade i användandet af dessa medel har väl aldrig förr hörts. Eller har någon, ens en fransman, anfört klagomål mot tyskarna därför att de under belägringen af Paris 1870—71 utsatte närmare ett par miljoner kvinnor och barn för svält ända därhän att dessa till sist nödgades förtära rent onaturliga näringsmedel? Men om än engelsmännen med denna sin åtgärd således icke i någon mån förgripit sig mot tyskara, så ha de otvifvelaktigt därmed folkrättsligen förbrutit sig mot de neutrala staternas medborgare.

Hr Stridsberg anmärker i Svenska Dagbladet att generallöjtnant Ericson här talar "alldeles på fri hand". Om därmed åsyftas att han bara framför sin egen mening, så frågar man endast hvems eljest han skulle utveckla.

Förmodligen gör det ett ännu mera ogynnsamt intryck på hemmatyskarna att broschyrförfattaren vågar ifrågasätta själfva hufvuddogmen om Rysslands utvidgningsbegär och dess framträngande mot det mellersta Europa. Han kan emellertid icke se spår därafunder det senaste århundradet. Däremot är det obestridligt att det finns skäl för skandinaverna att vara på sin vakt. Dock anser frih. Ericson sig böra göra följande anmärkning:

Att, såsom man hört framhäfvas, af Rysslands hårdhet mot Finland draga slutsatser som skulle innebära ökad krigsfara för Sverige kan knappast vara befogat. Hurudant det konstitutionella förhållandet än må vara mellan Ryssland och Finland, så kan naturligen icke däraf följa någon inskränkning af Rysslands berättigande att med hänsyn till yttre politiska förhållanden vidtaga de åtgärder, äfven inom Finland, som det kan finna vara för sin trygghet af behof påkallade. Rysslands behandling af Finland är alltså en angelägenhet som icke i och för sig behöfver ha någon som hälst beröring med Rysslands politiska förhållande till Sverige.

Frih. Ericson häfdar att tryggheten för såväl Europas framtid som Sveriges ej ovillkorligen sammanhänger med en ytterligare förstoring af Tysklands maktställning. Den allmänna nationella friheten låter dåligt förena sig med en enskild militärmakts obestridda öfvervälde och det är ganska påtagligt att England med sitt insulära läge och motvilja mot allmän värnplikt aldrig kan härvidlag bli så farligt som Tyskland. För Sveriges del finner han det såtillvida vara att föredraga om de allierade få öfvertaget i kriget som en motsatt utgång nödvändigt måste föra till att Skandinavien får starkare påkänningar af Rysslands behof efter utfartsväg till världshafven oberoende af andras goda vilja. Icke häller kan frih. Ericson utan oro tänka på framtiden efter en afgjord seger för Tyskland, som ju icke döljer sina planer på att "omorganisera" Europa och söka förmå Sverige att ansluta sig till någon centraleuropeisk handelspolitisk offensiv och defensiv allians. Det säkraste är därför att svenskarna stärka sin egen motståndskraft och hålla sig fria såväl för blind godtrogenhet som för klenmodig misstänksamhet.

HUGGET OCH STICKET

Brist på smak kan man kalla det, då den annars ganska förståndiga tidskriften "Canadian Courier" på första sidan af sitt nyårsnummer publicerar ett fotografi af två engelska soldater, hvilka ligga "färdiga till eld", och upplyser om, att dessa soldater äro ute på nyårsjakt efter "hunner". Soldaterna vid fronten använda säkerligen icke ett så cyniskt och rått språk som redaktören för "Canadian Courier".

*

Föga smickrande för norrmännen är det, då samma samtida på första sidan af numret af d. 8 jan. publicerar en bild af en aftonskola i ett militärläger och under den sätter: "Ole Olsens aflöningscheck" med en närmare förklaring: "Våra nya medborgare öfver skoläldern tagas speciellt hand om af Reading Camp Association, som håller aftonskolor i läger öfver hela Canada."

*

Men norrmännen här i landet kunna nog ta denna sak ganska lätt. Den vittnar endast om vissa canadensares, äfven s. k. bildades stora okunnighet.

*

Frågan för veckan.

Huru skulle värnepliktet, äfven i mild form, mottagas bland de utländska elementen i västra Canada?

*

"The Voice", socialdemokraternas organ i Winnipeg, skrifver följande, som nog kan underskrifvas af äfven många icke-socialister:

"Dr. Crummy säger, att en ung man, som icke vill taga värfning, är en pultron och ynkrygg. Det är vårdslöst ord af en man, som anses vara en intellektuell ledare. Mången ung man hyser betänkligheter, både religiösa och andra, och önskar icke blifva föremål för sådana underslef, som varit förbundna med alla slags kontrakt i samband med militära förråd, såsom födoämnen, kläder, skodon, hästar, ammunition etc., etc. Vet doktorn, hvad den verkliga orsaken till kriget är? Kapital och förtjänst — eller heligt krig a la turk?"

*

Äfven svenskarna på denna sidan Atlanten torde glädja sig öfver den fasta hållning Sverige intagit gent emot de krigförande. Ryska, engelska och tyska försök till intrång på svenska rättigheter ha med bestämdhet afvisats. Och nu senast har Sverige visat, att det ämnar sätta och kan sätta handling bakom orden, om det skulle gälla. Beskjutandet från ett svenskt fort på tyska torpedbåtar, som sökte kränka den svenska neutraliteten, vittnar tydligt härom. Sverige har genom denna sin bestämda hållning förvärfvat sig en prestige som intet annat litet land numer lär åtnjuta. Det är en vacker kontrast mot grannländernas beroendeställning till en af de krigförande.

*

Detta faktum bör dock icke få uppväcka någon krigslust och chauvenism i hemmasvenskarnes bröst. Det bör endast sporra till fortsatt sträfvan att bevara den svenska neutraliteten — hälst på fredlig väg.

*

Att språket — både det engelska och svenska — är rikt på svordomar, får man höra dessa kalla dagar. Det är icke vackra saker den stackars husfadern vräker ur sig, då elden under natten gått ut i "furna en" och han måste i bitande kyla stiga upp och "fixa" den.

*

Föräldramyndighetens bankrutt beklagar Östergötlands Dagblad bittert i en liten biskopspredikan om tidens ondska. Det originella bladets pedagogiska betraktelse utmynna i följande "kläm":

Skulden torde i de flästa fall böra sökas hos modern, som ju särskildt är de smås uppfostrarinna. Efter forna tiders hårda uppfostringssystem med riset i kakelugnsvrån har kommit en annan tid, som kräfver en "humanare" metod, hvars resultat alls icke blifvit humant, hvarken för barnet eller föräldrarna eller samhället, som är i fara att falla sönder om icke snart ändring sker häri.

*

I sin lefvernebeskrifning berättar den kände pastor Albert Wickman i Sverige om hur han fick tanken att börja väcka "elementarungdomen"

"Jag minns", skrifver han, "hur jag en natt drömde att jag metade och fick en gymnasist på kroken, en naken yngling med gymnasistmössa på, med kroken på ett ofarligt ställe."

En pastor Ongman tolkade drömmen så att genom hr Wickman skulle uppstå en väckelse bland läroverksungdomen, och det skedde så.

*

"Stockholm" kom, såg, segrade och — gick.

N. F. B.

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

ETT ÅR FÖRBI.

Så ha vi då åter kämpat oss fram
genom ett sorgens och mödornas år.
Frosten har härjat vår ynglingastam,
och stormar ha plundrat dess vår.
Men ännu brusar dess krona i sång,
och ännu är stammen rak,
och dess grenvärk, aldrig bräckt af tvång,
sändes högre mot himmelens tak.

Ett trött och förpindt år har gått
till häfdernas tysta ro.
Vårt jordiska mål, att åldras är nått,
och tviflet har bytts till tro —
en hänförd ungdoms jublande tro,
att vår sak är rättvis och god.
Och månne ej segerns blomster gro
just bakom vårt flammande mod!

Vår dag ej förrunnit i häglös lek,
den formades ständigt till strid,
om också vår tanke stundom var vek
Vi spände som örnar vingen till flykt
mot tidens stoltaste mål,
och mången trofé — ifrån fienden ryckt —
och trädde till härdens frid.
förkolnade på vårt bål.

Så snabb är tiden. Vi hinna knappt med.
Det händer väl ock ibland
att det faller en tröttnad ur våra led
och kysser likt Judas vår hand...
Men vårt värk kräfver ungdom, vår tro kräfver dåd.
Och den dag, när vi grånade stå
vid vårt längtade mål, skall det blifva en nåd
att segerns värde förstå.

Nu glider ett år i glömskans famn,
ett trött och förpindt år.
Vi glömma de många smärtornas namn
och drömma oss fram till en vår,
då ljuset skall flamma omkring våra led,
och vår ungdom, vår ljusa klenod,
som mörkret ibland utur handen oss vred,
tändes åter af nyväckt mod.

Tid skall försvinna och tid skall stå opp
ur evighetsnattens djup.
Men aldrig skall vrångheten fängsla vårt hopp,
när vi brottas vid lifvets stup.
Och aldrig skall kampen tämja oss matt
eller klädas i dådlöshets dräkt,
ty vi se hur ur drömmarnas vintriga natt
nalkas vår morgonväkt...

(Ref.) Olof Bruno.

ETT GODT RESULTAT.

Vid den 3:e dennes företagna Local Option omröstningen i Ontario ha af de 47 municipalsamhällen som deltogo i omröstningen 16 blifvit torrlagda och 19 äro fortfarande "våta". Resultatet från de öfriga, är då detta skrifves ej kändt. De nitton som fortfarande behållits våta, föllo för den tre-femtedels majoritets bestämmelsen. I de 16 samhällen som torrlagts, stängas därigenom femtio krogar.

Under rubriken "What Prohibition would mean to Manitoba" i Free Press för den 11:e december 1915 försöker rusdryckspartiet att förringa resultaten af den Local Option kampanj, som sedan 1909 fortgått i Ontario; de säga att de flästa försök som gjorts för genomdrifvandet af Local Option hafva misslyckats samt att alla de landvinningar som nykterhetspartiet gjort, tillkommit på grund af ett energiskt arbete och genom bedrägeri. Vidare påstås det, att somliga af Local Option distrikten fortsatt att bibehålla lagen, men många hafva förkastat den och röstat för återinförande af krogsystemet "under kontroll". Att dessa påståenden äro vilseledande torde med all tydlighet framgå af nedanstående, som i siffror visar resultaten af alla omröstningar som företagits i Ontario sedan 1909.

År 1909	97	27	2
År 1910	111	12	2
År 1911	134	3	0
År 1912	178	15	0
År 1913	241	23	1
Summa	761	80	5

Den första kolumnen visar antalet torrlagda distrikt, som kunde ha deltagit i omröstningen; den andra visar huru många som verkligen deltogo och den tredje den vinst som krogpartiet kunde glädja sig öfver — under fem år summa fem distrikt af 761, som önskade krogen tillbaka! Detta skulle bevisa att rusdrycksförbudet i Ontario varit misslyckat!

Nykterhetsvännerna i Manitoba böra icke låta bedraga sig af dylika uppgifter, utan fasthålla vid det program, som af nykterhetspartiets förtroendemän uppsatts. Resultatet af omröstningen inom Manitoba hoppas jag skall komma att visa rusdrycksintressenterna att deras handtering här anses för icke önskvärd.

O. L. H.

RUSDRYCKSVÄNNERNAS ADVOKATYR.

För Svenska Canada-Tidningen.

II.

Som jag i min förra artikel med ofvanstående rubrik, införd för någon tid sedan i denna afdelning framhöll, tycks rusdrycksvännerna vilja framhålla det omöjliga i rusdryckshandteringens afskaffande, stödjande sig på uppgifterna att en sådan armé af arbetsfolk skulle bli sysslolösa och enorma resurser och materialer värdelösa. Ja, det rent af framställer som om kapitaler, resurser och materialer bokstafligen skulle försvinna eller blí öfverflödiga —! Denna teori och framställning är emellertid från botten fullkomligt g r u n d f a l s k.

Enligt rusdrycksvännernas uppgifter skulle en hel armé af arbetslösa uppstå. Att uppräkna de klasser af arbetare, som påstås bli sysslolösa är onödigt, det är nog att säga, att deras lista öfver arbetslösa, omfattar alla de, som på ena eller andra sättet ha något att göra med tillverkningen och försäljningen ej endast af rusdryckerna, utan äfven tillverkningen och försäljningen af olika r å m a t e r i a l e r och r e s u r s e r, som användas i och för tillverkning, försäljning eller vid bringandet af desamma ut i marknaden — från glasblåsaren, som tillverkar buteljerna, till jordbrukaren, som odlar säden och järnvägsbolagen som frakta såväl råvaran, som den förädlade spriten! Hela detta argument hvilar på den falska grundval, att de råmaterialer och resurser, som nu användas af rusdryckshandteringen skulle totalt förintas och göras värdelösa — att de arbetare, som de påstå förlora sin sysselsättning, ej skulle finna sysselsättning på andra områden, i andra industrier utan bli fullkomligt öfverflödiga. Absurditeten i detta argument borde ligga i öppen dager för den reflekterande individen, men sorgligt nog tycks man ha stirrat sig blinda på rusdrycksvännernas advokatyr.

Det vill synas, af rusdrycksadvokaternas sätt att resonera, som att om man inte vare i tillfälle att köpa rusdrycker för sina pängar skulle man bli nödgad att kasta dem i en bottenlös grop i stället för att köpa nödvändighetsartiklar af r e e l t värde. Likaledes skulle man kunna tro, att det icke fanns möjlighet för andra än dem själfva, att begagna den säd, som nu användas för tillverkning af rusdrycker! Kanske ingen människa skulle kunna benytta sig af jordbruksprodukterna, om de icke först "förädlats" till fylla! — De förglömma emellertid att det finnes millionals barn och tusenden och åter tusenden kvinnor, som kanske aldrig få smaka den frukt, de behöfva, — ej häller erhålla de lifsmedel de erfordra, och hvilka säkerligen med glädje skulle hälsa den dag välkommen, då bröd icke längre kunde brännas till rusdrycker, medan nöd och lifsmedelbrist rådde i tusenden af hem! De förglömma äfvenså, att den säd, som "förädlas" till rusdrycker, gifver sysselsättning åt ett mindre antal arbetare och blir mera värdelös, såsom näringsämne — än mjöl- och brödproduktionen. Det sorglustiga bekymmer rusdrycksvännerna tycks hysa för jordbrukaren, då de undra, hvart de skola göra af sin sädesproduktion, om ej rusdryckshandteringen inköpte densamma, faller på sin egen absurditet, då man får veta att rusdrycksbandteringen i Förenta Staterna begagnar endast en procent af jordbrukarens produktion. Jordbrukaren skulle säkerligen ej få så svårt att afyttra äfven denna procent, sedan rusdryckshandteringen afskaffats. Att jordbrukaren inser värdet af detta rusdrycksvännernas argument, bevisat bäst af förbudets landvinningar på landsbygden.

Ännu absurdare är påståendet angående antalet arbetare, som bli sysslolösa, om handteringen afskaffades. Uppgifterna härom äro oerhördt öfverdrifna och vilseledande. Om vi hade nationellt förbud i Förenta Staterna skulle en hel million arbetare bli kastade på arbetsmarknaden, äfvenså skulle hela det kapital, uppgående till närmare 1,300,000,000, som årligen omsättas i rusdrycksrörelsen enligt likörintressenas egna uppgifter försvinna. Detta är deras åsikt. Hvad är emellertid fakta rörande dessa påståenden, frågar Chas. Stelzle, New York, den mest framstående auktoritet för tillfället i Förenta Staterna, å detta område. Enligt 1910 års census, funnos i Förenta Staterna inom alla industrier 6,616,046 arbetare. Af dessa voro 62,920 sysselsatta i rusdryckshandteringen eller endast e n på hvarje hundra. Af detta antal var det emellertid endast en fjärdedel, som voro bryggare, maltarbetare, distillerare, enligt samma census. Resten af de 62,920 voro sysselsatta, visserligen inom rusdrycksindustrien, men såsom ingeniörer, maskinister, snickare, målare, ölutkörare o. s. v., yrken hvilka ingalunda äro speciella inom likörindustrien. Det fanns flera utkörare än bryggare, maltare och distillerare tillsammans — de senare utgjorde endast omkring 15,000.

Förutom dessa beräknas att ett antal af 75,000 personer äro sysselsatta med utminutering af rusdryckerna. Om vi nu antoge att denna industri med ens upphörde att existera, skulle nog en tillfällig villervalla uppstå, innan man kom in uti de nya förhållandena, men det är felaktigt, att tro att denna skulle bli permanent, ty man måste ihågkomma, att det kapital, som nu användes i rusdryckshandteringen ingalunda komme att dödas utan helt naturligt sättas i a n n a n industri, och de krafter, resurser och materialer som nu användas af rusdryckshandteringen komme att öfverföras till andra industrier. För att tillsätta arbetskrafter o. dyl. i denna förökning af de andra industrierna, komme samma slags yrkesmän att begagnas och det är tydligt att dessa ej behöfde bli arbetslösa, — ej ens nödgades byta om yrken äro de speciella fackmännen i industrien — maltarbetarna, bryggarna och distillerarna, hvilka som sagt uppgå till 15,000.

Än kyparna? frågas väl. Välan! Hvad fordras af en god kypare? Att vara affärsmässig, ha godt umgängessätt och inneha försäljningsduglighet. Såsom bodbiträden, affärsmän och agenter skola de lyckas förträffligt. Härvid torde påpekas, att om det kapital, som nu användas i rusdryckshandteringen insattes i andra företag eller industrier skulle antalet arbetare ökas f y r f a l d i g t. Således skulle flera arbetare erfordras för uppehållandet af hvilken annan industri som hälst. Statistiken visar vederhäftigt att ingen industri sysselsätter så få arbetare och ger så liten proportion af vinsten till producerarn, löntagaren, än just rusdrycksindustrien. Enligt statistiken (uppgifterna af Chas. Stelzle) sysselsätter hvarje million dollars, insatta i de olika industrierna, följande antal arbetare: — rusdryckshandteringen 77; Järnindustrien 284; läderindust. 469; textilinddust. 578; bräder 579. Detta visar, att järnindustrien sysselsätter 4 gånger så många arbetare, läder 6 gånger och textil, samt timmerindustrien 7½ gånger så många arbetare som rusdryckshandteringen.

Här är en annan jämförelse: 8,897 dollars kapital sysselsätter e n arbetare inom rusdryckshandteringen, medan samma summa sysselsätter i andra branscher, som följer: 4 man i järn- och stålbranschen; 6 i hvardera af slakteri-, tryckeri- och murareyrket; 6 i möbeltillverkning och klädesmanufakturing, samt 11½ i skobranschen.

Otaliga siffror i denna stil kunna anföras. En annan sak är, att andra industrier, vi ta t. ex. bagerindustrien, behöfva 5 gånger så mycket råmaterial, som rusdryckshandteringen. Produktionen af dessa råmaterialer skulle följaktligen gifva sysselsättning åt ett stort antal arbetare.

Körkarlar, kuskar och dylika skulle icke häller bli sysslolösa, alldenstund att dessa erfordras äfven i andra industrier. Eller skulle möjligtvis en ölutkörare icke kunna köra en brödvagn eller ett lass med andra produkter? Stenografer, bokhållare, kontorister o. dyl. skulle icke häller bli berörda. De enda som måste se sig om efter annan sysselsättning vore alltså de 15,000 speciella fackmän inom rusdrycksindustrien och man får väl antaga att icke världen föll omkull eller revolution skulle orsakas af dessa 15,000! Det påstås att under de senaste åren 20,000 personer årligen inflyttat till Minneapolis och kunnat lokalisera sig och erhålla anställning utan någon nämnvärd orolighet på arbetsmarknaden. Skulle icke månntro dessa 15,000, spridda landet rundt, kunna finna sig tillrätta?

Ihågkommas måste äfven, att lokalerna för tillverkning och försäljning af rusdrycker ingalunda komma att bli tomma eller öfverflödiga, såsom rusdrycksvännernas advokater framhålla. Erfarenheten visar, att där krogarna blifvit bannlysta, kroglokalerna sedermera restaurerats som affärslokaler, klädesaffärer och ofta som restauranter. Inventarier och maskinerier o. dyl. behöfva ej i vanligaste fall utbytas för omläggning af industri.

Med litet eftertanke inser man snart värdet af rusdrycksvännernas påståenden, att förhållandena på arbetsmarknaden skulle bli olidliga, om handteringen afskaffades. För hvarje tid som går tycks emellertid rusdrycksvännernas argument bli allt svagare och absurda, allt eftersom upplysningen stiger. Förbudsfloden tycks rulla fram öfver Amerika mera ohejdat än någonsin. Det senaste årets segrar voro verkliga triumfer för förbudssaken.

Skulle torrläggningen gå framåt med samma fart som de senaste två åren, torde målet "national prohibition 1920", bli en verklighet i Förenta Staterna.

G. H. Silver.

Världens Bästa Tuggtobak
COPENHAGEN

Den rikaste lukt.
Tuggtobaken som varar längst.

HOS ALLA HANDLARE.

Johnson & Stiller
BAGGAGE TRANSFER
FLYTTNING UTFÖRES.
Phone Garry 244.
294 Park Street.
WINNIPEG, MAN.

C. H. NILSON
DAM- OCH HERRSKRÄDDARE.
208 Logan Ave.
Winnipeg - Man.
Telefon Garry 117.

Telefon St. John 2518.
J. JOHNSON
Kol och Ved
Hörnet Talbot & Wolf Street.
ALLA SORTERS VED, KOL OCH KOKS.

Pennsylvania Railroad System
Kort och direkt linje Chicago till New York, via Pittsburgh. Alla ståltåg. Bed biljettagenten att sända eder öfver Pennsylvania och erhålla den bästa vägen för eder resa till gamla landet.
W. E. BLACHLEY,
District Passenger Agent,
Winnipeg, Manitoba.

Använd icke bråckband

Efter trettio års erfarenhet har jag producerat ett hjälpmedel för män, kvinnor och barn, som botar bråck.

Jag sänder det på försök.
Om ni försökt nästan allt annat, kom till mig. Där andra misslyckas, har jag min största framgång. Sänd

Mannen härofvan är C. E. Brooks, uppfinnaren af det hjälpmedel, som botade honom hjälf, hvilken nu gifver andra fördelen af sin erfarenhet. Om ni har bråck, skrif till honom idag, till Marshall, Mich.

bifogade kupong idag, och jag vill sända er fritt min illustrerade bok om bråck och dess botande, visande mitt hjälpmedel och gifvande eder pris och namn på många, som försökt det och blifvit botade. Det gifver ögonblicklig hjälp, där andra misslyckas. Kom ihåg, jag använder icke några salfvor, inga band, inga lögner.

Jag sänder på försök för att visa att det jag säger är sanning. Ni är domaren, och då ni en gång sett min illustrerade bok och läst den, blir ni lika entusiastisk som hundratals af mina patienter, hvilkas bref ni äfven kan läsa. Fyll ut den fria kupongen här nedan och sänd den idag. Det är väl värdt tiden, vare sig ni försöker mitt hjälpmedel eller ej.

FRI UPPLYSNINGSKUPONG
Mr C. E. Brooks,
State St., Marshall, Mich.
Var god och sänd mig per post, i vanligt omslag, eder illustrerade bok och fullständiga upplysningar om edert hjälpmedel för att bota bråck.
Namn .....
Adress .....
Stad ..... Provins .....